

„Wat uiten jullie, Zeeuwen, zich toch moeilijk”. Het moge waar zijn, maar mijn vriend vergat daarbij, dat dat euvel hem ook niet totaal vreemd was.

Een derde factor werkte soms ook niet altijd mee: af en toe kon hij de wereld zoo humoristisch, een enkele maal ietwat cynisch beschouwen, dat het niet iedereen prettig aandeed.

Maar wie met dat alles rekening hield, en wat nader met hem kennis maakte, ontdekte, dat hier het innerlijk veel goed maakte. Gebreken had ook hij, evenals wij allen. Trouwen hij was de eerste, om dat te erkennen.

Ik heb hem leeren kennen als een vriend met een eerlijk, trouw hart en een teer besnaarde ziel, teerder dan menigeen wel denkt.

Wat bij hem de aandacht trok, was ook de eigenschap, om, als hij zich eens een oogenblik had getoond, zooals hij innerlijk was, er een kwinkslag bij te doen en onmiddellijk op iets anders over te gaan.

De rechtsstudie had zijn hart. Speciaal het onderdeel economie. Daarin wilde hij later promoveeren.

De groote werkkraft en taaie volharding van zijn vader bezat ook hij in ruime mate. Een klein staaltje! Waar wij $\pm 1\frac{1}{2}$ jaar over deden, vergde van hem slechts 1 jaar en dan was hij nog onder alles behalve gunstige omstandigheden zijn studie begonnen.

Is het te verwonderen, dat een persoonlijkheid als Jan Tulp niet veel sprak over zijn religieus leven?

Hij streed zijn zielestrijd alleen.

Een enkele maal sprak hij er met mij over. Dan bleek mij, dat hij veel te kampen had met twijfel. Toen hij in Brabant gekantonneerd was, zoo vertelde hij mij, had hij er bijzonder erg mee te strijden. Heele nachten had hij dan gediscussieerd met een Gereformeerden collega over religieuze problemen.